

עמ"ת 14585/04/15 - לירן עובד נגד מדינת ישראל, פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 14585-04-15 עובד נ' פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט ציון קאפח
עוררים	לירן עובד - על-ידי ב"כ עו"ד ניר ליסטר
נגד	מדינת ישראל פרקליטות מחוז תל אביב פלילי - על-ידי ב"כ
משיבה	עו"ד אלון סיוון

החלטה

ערר על החלטת בית משפט קמא אשר הורה על שחרור העורר בתנאים מגבילים, ובהם מעצר בית.

רקע:

ביום 26.8.14, סמוך לשעת חצות, ארעה תאונת דרכים ברמת גן. נגד העורר הוגש כתב אישום לבית משפט השלום לתעבורה המייחס לו עבירה של הפקרה לאחר פגיעה, עבירה לפי סעיף 64א(ב) ביחד עם סעיף 40 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961.

בה בעת, הוגשה בקשה לפסילת רישיון הנהיגה של העורר עד תום ההליכים המשפטיים. במסגרת זו,

נקבע על ידי בית המשפט לתעבורה כי העורר **הוא שנהג על אופנוע** כשהוא מרכיב את ניר כוכבי, והתנגש באופניים חשמליות הנהוגות על ידי ארי קושמירק. כתוצאה מהתאונה, נחבל ארי חבלות של ממש וניר נחבל בגופו. חרף זאת, לא קיים העורר את המצווה עליו על פי חוק, לא עצר במקום התאונה, המשיך בנסיעה והפקיר את ארי ואת ניר.

ביום 7.12.14, התייצב במשטרה שי אהרון (להלן: "שי"), וטען כי הוא שנהג את האופנוע. לאחר חקירה ודרישה הוגש כתב אישום לבית משפט השלום בת"א נגד העורר ונגד שי. לעורר יוחסה עבירה של הדחה בחקירה, עבירה לפי סעיף 245(ב) (לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק")). לשני הנאשמים יוחסו עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, מסירת ידיעות כוזבות בקשר לעבירה מסוג פשע ושיבוש מהלכי משפט, עבירות לפי הסעיפים 499(א)(1), 243 סיפא

244 לוח.

בכתב האישום נטען כי ביום 1.12.14, פסל שופט תעבורה את רישיון הנהיגה של העורר לתקופה של שישה חודשים. סמוך לאחר מכן, פנה העורר לשי במטרה להניעו למסור הודעת שקר במשטרה ולקחת על עצמו, בכזב, את האחריות לתיק ההפקרה. בתמורה, ידאג העורר להסדרת חובו של שי לאריאל רמזנוב (להלן: "אריאל").

שי התייצב במשטרה ביום 7.12.14 ומסר הודעה כוזבת כי הוא שנהג על האופנוע ונמלט מהמקום.

העורר מצדו, הגיע באותו חודש, עם אחר, אל אריאל ואמר לו שהם: **"לוקחים על עצמם את חובו של שי"**.

בד בבד, הוגשה בקשה למעצר השניים עד תום ההליכים המשפטיים.

בהחלטה מיום 22.3.15, קבעה כבוד השופט תבור כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית המבססת את הנטען כלפי העורר. עוד קבעה כי קיימת עילת מעצר. לפי שהעורר שוחרר בהליך מעצר הימים, למעצר בית, הורתה כבוד השופט תבור כי תנאי זה יחול עד תום ההליכים המשפטיים.

מכאן הערר אשר בפניי.

ב"כ העורר טוען כי קיימת חולשה בראיות. לחלופין, סבור ב"כ העורר כי גם אם קיימת עילת מעצר בתיק, אין צורך במעצר בית משום שהוא אינו משרת תכלית כלשהי.

ב"כ המדינה הפנה לתשתית הראייתית הלכאורית ולעברו הפלילי של העורר.

התשתית הראייתית הלכאורית:

עיינתי בחומר הראיות ומצאתי כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית מוצקה.

בראש הדברים יש לציין כי ראיות נסיבתיות הינן ראיות לכל דבר ועניין והן אינן זרות להליך הפלילי. כדרך שבשגרה, תיקים רבים מושתתים על ראיות נסיבתיות לפי שמטבע הדברים, לא לכל העבירות יש עדי ראייה. רבות מהעבירות מבוצעות בחדרי חדרים ועל השופט היושב בדן לבור את העיקר מן הטפל, להפעיל הגיון ושכל ישר ולקבוע האם עלה בידי התביעה להציג תזה שהינה האפשרות ההגיונית האחת והיחידה העולה מן הראיות.

מן הכלל אל הפרט:

1. מהתשתית הראייתית הלכאורית עולה כי שי לא יכול היה לנהוג על האופנוע גם לו חפץ בכך. הוכח בראיות בלתי תלויות כי באותן שעות שהה שי בחתונה בצומת ירקונים.
2. על פי ראיות שהוצגו בבית משפט לתעבורה, נקבע באופן פוזיטיבי כי העורר הוא שנהג את האופנוע. ראה לעניין זה הסכמת ב"כ העורר בדיון בפניי בנקודה זו.
3. הנה כי כן, כבר בשלב זה ניתן לקבוע כי אין לקבל טענת ב"כ העורר כי שי העניק שירות לגורם עלום כלשהו. הדעת נותנת כי **היחיד אשר יכול היה להפיק תועלת מגרסת הכזב של שי הוא העורר עצמו** שהינו הבעלים של האופנוע. ראוי להדגיש כי בשים לב לחומרת העבירה- **הפקרה**- ולנוכח עברו הפלילי המכביד, צפוי העורר לעונש מאסר משמעותי.
4. אריאל אישר בחקירתו כי שי חייב לו כספים וכי במהלך חודש דצמבר 2014 הגיעו למקום עבודתו שני גברים אשר הודיעו לו חגיגית כי החוב מבוטל. אריאל סרב למסור את שמות הגברים.
5. במזכר מיום 27.2.15, מספר השוטר רס"ל נעראני כי במהלך הסעת אריאל לכלא הדריס, קישר אריאל בין "הבחור השחום" שהופיע במקום עבודתו לבין העורר. בשיחה נכח גם השוטר נועם גרינברג.
6. לאלה יש להוסיף את שתיקת המשיב בחקירתו במשטרה.

יש לקבוע אפוא כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית.

עילת המעצר ברורה אף היא. ראה לעניין זה החלטת כבוד השופטת ארבל במסגרת בש"פ 3927/13 **מדינת ישראל נ' שושן ברבי**, דיון במסגרת סעיף 62 לחוק המעצרים.

אם כן, נותר לדון בשאלה האחרונה כלום מעצר הבית מפיג את החשש משיבוש ההליכים.

כפי שנקבע לעיל, העורר החל לשבש ההליכים, הלכה למעשה. שי מתמיד בגרסתו כי הוא שנהג באופנוע, חרף הראיות החפציות אשר הוטחו בו. אריאל אינו נלהב לשתף פעולה: **"אתה יודע בדיוק למה...זה כאילו זה הרגשה לא נוחה..."** (ש' 12-16 בעמ' 3 לתשאול המצולם מיום 26.2.2015).

לכאורה, העורר יכול לשבש ההליכים גם ממקום מעצר הבית. אולם, אין ספק כי ניתן לפקח על העורר ביתר יעילות בשעה שהוא מצוי בדלת אמות של מעצר בית. יפים הדברים שבעתיים כאשר נותנים הדעת לעברו הפלילי המכביד של העורר הכולל עבירות אלימות רבות, **עבירות הפרת הוראה חוקית, איומים, סחיטה ועוד**.

אין מקום לקבל הערר.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד אייר תשע"ה, 03 מאי 2015, בהעדר הצדדים.